

[Socialministeren]

sætte spørgsmålstegn ved, om grænsen for institutionsnedlæggelser ikke er ved at være nået, hvis den særlige viden og erfaring, der er opbygget på døgninstitutionerne og hos medarbejderne omkring løsningen af meget vanskelige problemer hos børn og unge, ikke skal gå tabt.

Der har således været god anledning til at overveje, om det lovmæssige grundlag for de sociale myndigheders indsats på området, som blev fastlagt i bistandsloven, stadig er fyldestgørende eller en tilpasning til udviklingen er nødvendig. Det har bl.a. vist sig, at kommunernes benyttelse af anbringelsesformer uden for det amtskommunale institutionsystem har skabt usikkerhed med hensyn til, hvem der har ansvaret for tilsynet med disse anbringelsessteder, ligesom det har været gjort gældende, at den fastlagte byrdefordeling mellem stat, kommuner og amtskommuner har været med til at forvride beslutningerne i de enkelte anbringelsessager.

Problemerne omkring børns og unges ophold uden for hjemmet blev drøftet på en konference den 31. oktober 1983 med repræsentanter for kommuner, amtskommuner og institutioner. De kommunale og amtskommunale organisationer, der var enige i, at der var opstået en række problemer på området, har imidlertid ikke kunnet nå til enighed om hovedbestanddelene i et nyt regelgrundlag. Da jeg anser en snarlig løsning af problemerne for helt nødvendig, har jeg udarbejdet det foreliggende lovforslag på baggrund af diskussionerne af de løsningsmuligheder, jeg fremlagde på den nævnte konference.

Med lovforslaget er det hensigten at styrke samarbejdet mellem kommuner og amtskommuner, som i dag hver har ansvaret for dele af opgaverne i forbindelse med børns og unges anbringelse uden for hjemmet.

Anvendelsen af mere hensigtsmæssige anbringelsesformer og bedre udnyttelse af de totale ressourcer på området nødvendiggør planlægning og koordinering af den samlede indsats. Det er hensigten med lovforslaget at tilskynde til udarbejdelse af regionale oversigter over samtlige opholdsmuligheder for børn og unge inden for de enkelte lokalområder og over erfaringerne med anvendelsen heraf.

Det sociale udvalg i barnets opholdskommune har som hidtil efter forslaget kompetence til at beslutte, at et barn skal anbringes

uden for hjemmet, og hvor det skal anbringes, men det foreliggende lovforslag betyder, at amtskommunerne får øget indflydelse på valget af anbringelsessted for de enkelte børn og unge og på udøvelsen af tilsynet med dem under deres ophold uden for hjemmet.

Amtskommunerne får endvidere efter forslaget en egentlig godkendelsesbeføjelse i forbindelse med de institutionslignende anbringelsessteder, der modtager mere end 4 personer, det være sig børn eller unge over 18 år. For disse anbringelsessteder betyder lovforslaget yderligere, at socialministeren får bemyndigelse til at fastsætte regler om magtanvendelse i lighed med, hvad der gælder for de amtskommunale institutioner.

Et af lovforslagets hovedformål er at sikre, at valget mellem de forskellige anbringelsessteder udelukkende træffes ud fra hensynet til, hvad der må anses at gavne barnet mest. Således udgår prioriteringen i de gældende regler af familieplejen fremfor institutionsanbringelse.

I overensstemmelse med den ændrede opgavefordeling, der betyder, at amtskommunerne pålægges nye opgaver, foreslås en finansieringsomlægning, der skaber finansieringsmæssig neutralitet mellem de forskellige anbringelsesformer. Dette opnås ved, at kommune og amtskommune i alle tilfælde deler udgiften lige ved børns og unges døgnophold, medens staten udgår af finansieringen på dette område.

Finansieringsomlægningen omfatter også det sociale udvalgs støtte til unge over 18 år med svære adfærds- eller misbrugsproblemer til et midlertidigt ophold uden for hjemmet, et ophold, der f.eks. har til formål at stabilisere den pågældende.

For specielt at sikre det økonomiske grundlag for driften af sikrede afdelinger i amtskommunale døgninstitutioner foreslås, at socialministeren får bemyndigelse til at fastsætte en betalingsordning efter objektive kriterier for pladser i disse afdelinger.

Som noget nyt foreslås, at det sociale udvalgs mulighed for at yde støtte til nødvendig medhjælp for personer med vidtgående fysisk eller psykisk handicap med ophold i eget hjem også gælder, når de pågældende flytter sammen i et bofællesskab.

Som et led i styrkelsen af barnets forhold under anbringelsen uden for hjemmet indeholder lovforslaget en skærpelse i forhold til